

Kapitola 1

Byla to chvíle, na kterou Ema Reynoldsová čekala téměř celý život. Tento páteční večer byl její manžel pod světly největšího univerzitního stadionu ve státě Illinois blízko vítězství ve druhém fotbalovém mistrovství středních škol. A mužstvo dokonce do velké míry vítězilo díky talentu jejich staršího syna, týmového quarterbacka.

Ema si přitáhla modrošedou bundu s logem týmu marioněští Orlové k tělu a zalitovala, že si nevezala teplejší šátek. Přece jen je začátek prosince, a i když sníh nepadal déle než týden, vzduch byl kousavě chladný. „Ideální fotbalové počasí,“ říkával vždy Martin, „studené a suché.“

Zadívala se nad světla stadionu na hvězdnou oblohu. Pak její pohled sklouzl přes hřiště. Zahlédla svého manžela na postranní čáře. Hlavu měl natočenou, tělo předkloněné a ruce na kolenou. Napjatě čekal, jak se bude zápas odvíjet dál. Mohla by si vybavit tisíce odpolední, kdy Martinovy oči jiskřily smíchem, ale tady a teď byly tvrdé a soustředěné. Jeho tvář, to byl obraz koncentrace umocněný intenzitou okamžiku, když vykřikoval pokyny na všechny strany. I ze svého místa vysoko na narvané tribuně cítila Ema energii, která z něj v závěrečných minutách tohoto mimořádně důležitého fotbalového zápasu vyzařovala.

Nebylo žádných pochyb o tom, že Martin je velkým trenérským talentem.

A tohle je jeho nejlepší chvíle.

Kdyby jen všechno ostatní se tak –

„Do toho, Orlové! Zvládnete to!“ křičela Nikol vedle Emy a držela se svého přítele Michala. Tleskala, zatínala zuby, každý kousek své energie posílala na hřiště mladšímu bratrovi.

Emu začaly pálit slzy v očích. Zamrkala, aby je potlačila. Kéž bych mohla zastavit čas. Tady a teď... Otočila se a stiskla koleno svého otce. „Já to cítím, tati. Vyhrajou.“

Její otec, starý pán, který sotva připomínal otce, u kterého vyrostla, částečně zaťal třesoucí se ruku v pěst a do mrazivé noci zvolal: „Zvládnete to, Davide, je to jasné!“ Pak mu ruka zase ochabně klesla zpátky do klína.

Emu poplácala otcovu bezvládnou paži a pak sevřela ruce do trychtýře kolem úst: „Vyhražete, Davide. Do toho!“ Zataťtými pěstmi si napjatě poklepávala na kolena. Prosím, Pane, dopřej mu to.

Po dnešku už bude světlých okamžiků málo.

„Docela nerada vidím, že to končí.“ Její otec se na ni usmál přes slzy. „Všechny ty roky společného fotbalu. Ten kluk je úžasný. Hraje stejně jako jeho otec.“

Emu zaměřila pohled na svého syna a usmála se. „Vždycky tak hrál.“

„Mami, není to zvláštní pocit?“ Nikol položila Emě hlavu na rameno.

„Copak, miláčku?“ řekla, vzala volnou ruku své dcery a odolala nutkání zavřít oči. Bylo tak příjemné sedět tady v tom vzrušujícím okamžiku obklopená rodinou...

„To je Davidův poslední středoškolský zápas.“ Hlas Nikol byl temný, plný hořkosti, jako by si teprve teď uvědomila ztrátu, na kterou není připravená. „Jen tak lusknutím prstů bude po všem. Příští rok bude David v Iowě, už to nikdy nebude stejné.“

V očích Emy se znovu probudil štiplavý pocit a chvilku trvalo, než se jí podařilo polknout. Kdybys jen věděla, miláčku... „Ne, to už nikdy nebude stejné.“

Nikol se dívala dolů na hřiště. „Myslím tím, že to je konec. Po dnešku už David nikdy nebude hrát v tátově týmu.“

Podívala se na tabuli s výsledky. „Všechny ty tréninky a zápasy – a za pár minut bude po všem. Jen krabice plná vzpomínek a starých novinových článků.“

Emě se stahoval krk. Nikol, teď ne. Nech mě, ať si ten okamžik užiju. Slzy jí zamlžily zrak. No tak, vzpamatuj se. Život je plný konců. Stiskla dceři ruku a krátce se zasmála. „Musíme fandit, proto jsme tady, ne? Ještě nemají vyhráno.“

Nikol zvedla bradu a zakřičela tak hlasitě, jak mohla: „Do toho, Orlové, do toho! Vyhraje!“

Ema se zase podívala na hřiště. David byl uprostřed hloučku a předával spoluhráčům otcovy pokyny. Třetí down, dvacet tři metrů k touchdown. Zbývalo už jen něco málo přes minutu a bojovnost marionských Orlů vrcholila. Tento touchdown – a Ema to cítila až v morku kostí – se povede a zpečetí jejich výhru.

„Do toho, Orlové, do toho!“ Ema tleskala rukama v rukavicích a soustředěně se dívala na hřiště, jak se hra vyvíjí. Pojď, Davide. Hezky a lehce. Stejně jako stokrát předtím...

Její urostlý syn popadl míč, suverénně se prodral chumlem hráčů a rozhlédl se po hřišti, dokud nenašel svůj cíl. Pak plynulým pohybem charakteristickým pro talentovaného syna legendárního fotbalového trenéra vypálil míč. Míč minul dva hrozivě vypadající obránce a přihrávka přistála téměř kouzelně v ruce strategicky umístěného marionského hráče.

Domácí fandové vyskočili na nohy.

Přes hluk deseti tisíc křičících fanoušků popisoval sportovní komentátor situaci. Orlové měli výkop ze třímetrové čáry méně než minutu před koncem hry.

Tým soupeřů si vzal time-out a Ema se zhluboka nadechla. Kdyby si mohla tento okamžik uchovat navždy, určitě by to udělala. Copak o tom nesnili od doby, kdy se David narodil? Nejdříve o tom jen žertovali, ale pak si s každým dalším rokem uvědomovali, že ten sen má šanci se uskutečnit. Na mysl jí přicházely desítky vzpomínek a draly se do její pozornosti. Když poprvé uviděla Martina ve fotbalovém dresu... Způsob, jakým

ji jeho oči milovaly, když si navzájem pronášeli svatební sliby a připíjeli si na věčnou lásku... Nikol, jak si hraje na zahradě... Lesk v očích čtyřletého Davida, když dostal první fotbalový míč... Ten úžasný okamžik, když se po sedmi letech narodil Sam... Roky večerních setkání na molu... Hudba, kterou –
Hvzď píšťalky a hráči zaujali svá postavení.

Ema ztěžka polkla. Celá její rodina strávila celý život tím, aby se dostala právě sem. Dvě desetiletí vzpomínek, mnohé z nich soustředěné právě kolem bílé lemovaného devadesátimetrového hřiště plného bahna a trávy.

Dav zůstával na nohou, ale i přes ohlušující křik našla Ema v srdci tichý koutek, kde zaslechla veselý smích svých dětí a viděla, jak s Martinem dovádějí po tréninku na hlavním hřišti klubu Orlů. Celé roky Martin jako kouč instinktivně věděl, jak děti zaujmout, ale také jak na konci dne hodit zápas za hlavu. Obraz a hlasy se změnily, hluk stadionu byl už jen vzdálený řev.

„Tančí se mnou, Emo... Tančí se mnou.“

Byli na molu. Tancovali spolu tanec života, kolébali se za zvuků cvičků a vrzání prken ještě dlouho poté, co děti šly spát, za těch nocí, kdy se zdálo, že léto bude trvat věčně.

Poryv větru ji zastudil na ramenou a Ema rychle zaplašila vzpomínky. Ať už ji jakkoliv zradil, bez ohledu na to, co se stane, nikdy by nenašla lepšího otce pro své děti než Martina Reynoldse.

Myslí jí probleskla další vzpomínka. Ona a Martin se ve staré rybářské lodi nechávají volně unášet po jezeře. Rok poté, co se narodil David. „Jednoho dne, Emo, jednoho dne bude David hrát za můj tým a dotáhneme to spolu až k reprezentaci státu. A celou dobu, zlato, budeme mít všechno, o čem jsme kdy snili, a nic nás zastaví. Nic...“

Nyní – po letech, které se zdály krátké jako okamžik – jsou tady.

David sáhl po míči a zvedl ho.

Pojď, Davide! Je to tvoje, zlato. „Do toho, Orlové!“ vykřikla.

Míč vyletěl z Davidových rukou jako střela; proletěl zimní nocí skoro tak, jako proletěl David jejich životy. Rozmazaná čára. Pojd', chyt' ho... Ema viděla, jak Davidův nejlepší přítel Tom skočil po míči. To sedí, pomyslela si. Jako dokonalý konec perfektního filmu. A uvědomila si, že vše – i Davidovy a Martinovy fotbalové dny, dokonce i tahle poslední hra – bylo nějak od začátku předurčeno.

Nyní vše na hřišti probíhalo jako ve zpomaleném filmu...

Tom zaryl prsty do míče, přitáhl si ho k hrudi a přistál s ním přímo v koncové zóně.

„Touchdown!“ Srdce Emy se rozbušilo, jávalo a ona skákala nahoru a dolů, zaťaté pěsti vysoko nad hlavou. „Nemůžu tomu uvěřit! Dokázali jsme to! Vyhráli jsme!“ Přitáhla si otce a Nikol k sobě, objala je a plácla si s desetiletým Samem, který seděl tři sedadla od ní. „Mistři státu Illinois! Věřili byste tomu?“

Na hřišti se hráči znovu seřadili k novému výkopu. Ještě patnáct sekund a marionští Orlové budou mistři Illinoisu. Tým otec a syn Reynoldsovi se tak navždy zapíše do historie illinoiského fotbalu středních škol.

Martine, vy jste to zvládli – ty a David.

Ema cítila pouze čistou, ničím nezkalenou radost z vítězství svého manžela. Odraz všeho, co kdy byli – toho plamínku světla, kterým byla jejich láska a jejich rodina.

Z očí jí vyklouzly dvě slzy a pálily ji na chladném obličejí.

Teď ne, Emo. Ne teď, když máš slavit. Dav křičel jedním hlasem: „Pět... čtyři... tři... dva...“

Davy z tribun se hrnuly na hřiště, kde se tvořila modrošedá masa vířící v oslavách. Otec Emy jával tak strhujícím způsobem, jako už to celé roky, ode dne, kdy odešel do pečovatelského domu, neviděla. Sam poskakoval za Nikol a Michalem po schodech dolů, aby se připojili k ostatním.

Ema seděla strnule na místě a vychutnávala si tento okamžik. Pátrala v davu, dokud nenašla Martina. Dívala se, jak si strhl ochrannou helmu a jako blázen běžel k Davidovi. Jejich objetí, to už bylo na Emu moc. Slzy jí vytryskly proudem.

Martin doslova vtáhl syna do svého objetí a tím od nich odřízl všechny ostatní: spoluhráče, trenéry, novináře. Jenom oni dva. David svíral v jedné ruce helmu a druhou objímal svého otce kolem krku.

A pak se to stalo.

Zatímco si Ema stále ještě vychutnávala atmosféru této úžasné chvíle, objevila se za Martinem Charlene Dentonová a objala ho kolem ramen. Ema ucítila v žaludku těžký kámen, který tam začal růst. Ne, teď ne... tady, přede všemi známými. Martin a Charlene byli od Emy vzdáleni asi čtyřicet pět metrů, ale to na situaci nic neměnilo. Viděla tu scénu tak jasně, jako kdyby stála vedle nich. Její manžel se odtáhl od Davida, otočil se a krátce objal Charlene. Ve způsobu, jakým Martin sklonil hlavu k její a podržel ruku na jejím rameni, bylo něco, co prozrazovalo jeho city k Charlene. City, které už k ní choval dlouho. Charlene Dentonová, kolegyně na marionské střední škole, Martinův největší kámen úrazu.

Ema zavřela oči a najednou jí všechno dobré, nezapomenutelné a nostalgické z tohoto večera připadalo levné a umělé, jako ze špatného filmu. Dokonce i ty nejkrásnější myšlenky nemohly soupeřit s realitou, kterou viděla před sebou.

Emin otec to viděl taky a odkašlal si. „Zůstanu tady sám, to je v pořádku, zlato. Běž za Martinem.“

Zavrtěla hlavou, ale svůj pohled stále upírala na manžela a Charlene. „Ne, počkám tady.“

Oči už měla suché a tělem se jí šířil vztek. Zaléval jí srdce těžkou, beznadějnou hořkostí. Jdi od něj pryč, dámo. Toto je naše chvíle, ne tvoje. Ema se upřeně dívala na Charlene a nenáviděla ji. Martinův hlas se jí znovu rozezněl v srdci, ale tentokrát jeho slova neměla s tancem nic společného.

Zato měla co do činění s rozvodem.

Před nimi byl víkend, ve kterém to chtěli říci dětem. Víkend, ve kterém se rozsype přesvědčení jejich dětí, že Ema a Martin jsou snad nejšťastnější manželský pár na celém světě. Povzdechla si. Bez ohledu na to, co cítila při pohledu

na Martina s Charlene, byla pravda, že se Martin mohl klidně bavit s učitelkou nebo jakoukoli jinou ženou, když na to přijde. Za pár měsíců bude svobodný. Stejně jako Ema. Schoulila se a pokoušela se zahnat nevolnost. Proč to pořád bolí, Pane?

Žádná zázračná odpověď ji nenapadla a nebyla si jistá, jestli je lepší zmizet, nebo seběhnout dolů na hřiště a připojit se k manželovi. Tak, aby se Charlene cítila nepříjemně a odešla.

Myslela jsem si, že už je to za mnou, Bože. Už jsme se přece dohodli, jak dál. Co se to se mnou děje? Ema zadupala nohama na kamennou podlahu stadionu. Nenáviděla, jak je ta druhá žena nespoutaná, krásná a mladá, bez břemene dvou desetiletí manželství. Co to je za pocit, který ji teď zaplavuje? Žárlivost?

Ne, spíše lítost. Emě se zrychlil tep. To by mohla být lítost, nebo ne? Co je tady k litování? Copak si oba dva neuvědomili, kde jejich vztah skončil a kam původně směřovali? Nebo by to takhle cítila vždycky, když by viděla Martina s jinou ženou?

Zrak se jí zamžil a znovu uslyšela Martinův hlas z dávne minulosti. „Tancuj se mnou, Emo..., tancuj se mnou.“

Tichá slova jí vymizela z mysli a ona zase musela rozhánět slzy. Jedna věc je jistá: Pokud je tohle ten pocit, který člověk mívá při rozvodu, tak by si na něj měla rychle zvyknout.

Bez ohledu na to, jak moc ho nesnáší.

Kapitola 2

Stadion už byl prázdný. Na trávníku se válely zmačkané kelímky od energetických nápojů a nedojedené párky v rohlíku. Zbytky modré a šedé visely ze studentské části tribuny jako důkaz toho, že tam marionští Orlové skutečně byli. A že si Martin a David splnili svůj celoživotní sen a společně vyhráli státní šampionát.

Ema sestupovala po schodech na hřiště a pak přešla trávník směrem k šatnám. Martin by měl být stále ještě uvnitř, mluvit s novináři, připomínat si skvělé okamžiky zápasu s ostatními trenéry a sbírat věci po svém mužstvu. Vychutnávat si tu chvíli tak dlouho, jak je jen možné.

Těsně před vchodem pro návštěvníky stála lavička. Ema se posadila a zahleděla se na prázdné hřiště. David, Nikol, Michal a Sam jim drželi asi jeden blok od stadionu stůl v pizzerii a Emin otec čekal v autě.

Ona zatím studovala rýhy v bahně a způsob, jak hrdě stojí brankové stožáry na obou stranách hřiště. Opravdu je to jenom hodina od chvíle, kdy stadion nacpaný fanoušky společně zadržoval dech, když David házel přihrávku na poslední touchdown?

Ema se zachvěla a zabořila ruce hluboko do kapes. Teplota klesla, ale to nebyla příčina děsivé zimy, která vládla v jejím srdci.

Z budovy vyšel pomocný trenér Marionů. Když uviděl Emu, zastavil se. „Ahoj, Emo.“ Úsměv mu rozzářil celý obličej. „Ti naši Orlové...“

Tiše se zasmála. Bez ohledu na tu bolestivou změnu, co přijde, si bude jejich fotbalové dny vždy pamatovat jako absolutně nádherné. Každý hráč, každý trenér, každé roční období... Mozaika vzpomínek, kterou bude uchovávat navždy. „Úžasné. Splněný sen.“

Trenér si lehce povzdechl, zavrtěl hlavou a zadíval se do zimní oblohy. Byl to mohutný muž, bývalý lineman, s pověstí tvrdého chlapa, který byl na děti na tréninku nekompromisní a hlasitě na ně řval. Ale tady, v klidném stínu stadionu bez jásajících fanoušků a bojovného pokřiku šedesáti teenagerů v plné zbroji, si Ema všimla, že se mu oči lesknou zadržovanými slzami. Odkáslal si a zachytil její pohled.

„I kdybych žil ještě sto let, nikdy nezapomenu, jak spolu Martin a David dnes večer hráli. Jsou úžasní, ti dva.“ Zkřížil ruce na prsou a zadíval se na světla stadionu, aby se uklidnil. Ale hned k ní znovu sklouzl pohledem. „To byla jízda, Emo, vidí? Jsem rád, že jsem mohl být u toho.“

„Já taky, trenéře.“ Ema se malinko pousmála, ale zrak se jí zakalil slzami. Ukázala k šatnám. „Už bude hotový?“

„Jo, poslední reportéři odešli před pár minutami. Už si jen bere věci.“ Trenér se na ni znovu usmál a chystal se k odchodu. „Tak jo... Uvidíme se příští rok.“

Ema raději jen přikývla ze strachu, aby ji nezradil hlas, kdyby se pokusila promluvit. Příští rok už pro nás nebude – ne pro mě.

Když trenér odešel, vrátila se Ema myšlenkami k Martinovi a k jejich svatbě před více než jednadvaceti lety. Co se stalo s těmi lidmi, kterými byli tenkrát, lidmi, kteří spolu prošli ohněm a vyšli z něj silnější?

Zapomeň na to, Emo. Trenér měl pravdu. Je po všem. Byla jen ráda, že toho mohla být součástí. Ema si celou svou bytostí přála vrátit čas. Alespoň o hodinu zpět, do chvíle před posledním touchdownem, než se Martinovi vyplnily dlouhodobé sny.

Všechny – až na jeden.

O pět minut později vyšel Martin ze dveří a uviděl ji. Ema si vzpomněla na Charlene, na její ruce, když objala Martina po zápase. Umím ho obejmout jako ona? Rozumím mu dostatečně?

Mlčky se na sebe dívali a bylo nepříjemné ticho.

„Emo...“ Mluvil tiše, ale každé slovo bylo plné nadšení. „Dokázali jsme to!“ Oči mu jiskřily jako plamínky a ji to přitahovalo tak, že nedokázala odolat. Jako by je k sobě táhla nějaká gravitace. Ema ho objala kolem krku a zabořila mu hlavu do ramene.

„Nemůžu tomu uvěřit! Mistrí státu Illinois!“ Slyšela, jak mu buší srdce, a vychutnávala si ten uklidňující pocit. Uvědomila si, že uplynuly měsíce od chvíle, kdy se naposledy takto objali.

„Já vím.“ Odtáhl se. Jeho oči byly plné života a naděje a příslibu. Jako před dvěma desetiletími.

Na tváři měl šmouhu od bláta a ona ji jemně setřela palcem. „Nejlepší ve státě, ty a David. Úžasné.“

Znovu si ji přitáhl k sobě. Zůstali tak ještě chvílku, těla blízko sebe a lehce se pohupovali. Paže měl pevně sevřené kolem jejího pasu a ona se ho držela v trochu těsnějším objetí než obvykle.

Každý okamžik je prostoupen zoufalou konečností.

Martin se odtáhl jako první a Ema se schoulila, aby odvrátila náhlý chlad. „Ten poslední touchdown, věřila bys tomu?“ Popadl svou sportovní tašku a usmál se na ni. „David byl neskutečný...“

Ema mu úsměv oplatila. „Úžasný.“

Martin se zadíval na hřiště, jako kdyby v paměti sledoval záznam utkání. „Tenhle den jsem si představoval od chvíle, kdy se David naučil házet míčem.“

Vykročili směrem ke schůdkům stadionu; jejich nohy kráčely ve známém, léty naučeném společném rytmu. Martin si přehodil tašku přes rameno.

„Emo, o tomhle víkendu...“

Ucítila v břiše kámen. „Co?“

Studoval očima zem. „Nemám z toho dobrý pocit... Myslíím děti...“ Našel pohledem její oči. „Mně je jedno, co říkají psychologové; nemůžeme jim to přece říct teď.“ Čelo měl zvrásněné starostmi. „Po dnešním večeru ne. Budou oslavovat i přes Vánoce, Emo. Mají na to právo.“

Ema cítila, jak jí ztuhla ramena, když jí projel nával nervozity. „Mají právo znát pravdu.“

Víčka mu ztěžkla smutkem. „Neboj, řekneme jim to včas.“ Zpomalil. Upřeně se na ni zadíval pohledem plným prosby o pochopení. „No tak, Emo. Dnes je nejšťastnější den v Davidově životě, a než se nadějeme, budou Vánoce. Nemůže to počkat?“

Zastavila se a s rukou v bok hleděla na svého manžela. „A co tedy máme dělat, Martine? Předstírat, že je všechno v pořádku? Dokdy?“

Spodní čelist mu ztvrdla, ale neřekl nic.

Zastav se, dcero. Vlídne slovo odvrátí hněv.

Ten jemný, tichý hlas slyšela Ema někde v koutku srdce, ale zavrtěla hlavou. Vždyť je to přece Martinova chyba. Proč by ho měla dál krýt?

„K čemu by bylo dobré další čekání?“ Složila ruce na prsou a vzdychla. „Měli jsme jim to říct už minulý měsíc.“ Zaváhala. „Nemůžeš být pořád ten skvělejší, hodnej chlap, Martine.“ Neříkej to, Emo... „Dokonce ani když jste teď šampióni.“

„A je to tady.“ Martin si sundal baseballovou čepici s logem školy a projel si prsty vlhké tmavé vlasy. „Co chceš, Emo? Hádku? Přímo tady na pětáctýřicetimetrové čáře?“

Napadly ji tucty pohotových odpovědí, ale držela jazyk za zuby. „Jen říkám, že jsme jim to už měli říct. Propánakrále, Martine, žádost budeme podávat už v lednu. Když nebudou nic vědět, bude to pro ně najednou velká rána.“

Martinova tvář se zkroutila. Chvíli si myslela, že snad bude plakat. Vypadal jako malý chlapec, který ztratil svého nejlepšího přítele, a ona ho chvílku toužila vzít do náruče a prosit